

fordi det hele skulde i Smeltedigelen, det hele skulde være paa Forlig, og det hele skulde ske i store Linier, saaledes som det, som jeg altsaa før nævnte, var Tilfældet, da Forligsmændene i 1925 sad og skrev Overenskomstforslag en gros. Vi kan derfor absolut tiltræde det nye Stykke, som Indenrigsministeren her har sat ind.

Der er ogsaa et andet Forhold, som man beklager sig over fra Arbejdernes Side eller rettere sagt henviser til som en af Aarsagerne til, at der skabes Vanskeligheder ved Overenskomsternes Udløb, og som ogsaa er medvirkende til at ophobe Stoffet, nemlig dette, at man fra Arbejdsgiverside i de senere Aar har bestræbt sig for at samle de flest mulige Overenskomster til samme Udløbstid. Maaske denne nye Bestemmelse nu kan raade noget Bod paa dette Forhold, og det skal kun glæde os.

Jeg skal saa nævne § 5, som jeg derimod desværre maa bedrøve Indenrigsministeren med, at vi ikke kan gaa med til. Vi maa erklære, at vi er imod, at Lovgivningsmagten bestemmer, at Arbejderne i dette Tilfælde skal overgive nogle faa Repræsentanter hele deres Magt og Myndighed, og at disse Repræsentanter, som Indenrigsministeren foreslaar, skal møde med ubegrænset Mandat til paa Arbejdernes Vegne at vedtage et Overenskomstforslag. I de smaa Fag eller hvor de paagældende Fag er samlet i en enkelt By eller paa forholdsvist faa Steder, kunde man naturligvis bedre gaa med til at overlade Forhandlerne at vedtage et Overenskomstforslag, men i det store og hele kan Arbejderne ikke gaa ind paa dette. Man kan ikke sige, at Tendensen i Øjeblikket er til, at man vil tilbagelevere den Ret til Urafstemninger, som i de senere Aar er blevet gennemført indenfor de faglige Organisationer, men vi mener unægtelig heller ikke, at dette har nogen Betydning for Arbejdetsfreden. Det kan i alt Fald kun blive en Paastand, naar man siger, at det er disse Urafstemningsregler, som bevirker, at vi faar saa mange Konflikter. Det tror jeg paa ingen Maade, man kan sige, og Ministeren har da heller ikke saadan helt turdet holde sig til, at Forhandlerne skulde møde med ubegrænset Mandat. Han har tilføjet en Bestemmelse om, at hvis et Forslag forkastes, kan den Part, som har givet Forslaget sin Tilslut-

ning, kræve, at den modstaaende Part skal indanke Spørgsmaalet for en kompetent Forsamling, som i Forvejen skal være anmeldt for Forligsmanden og altsaa være rede, og som ikke maa bestaa af over 50 Medlemmer, og det bliver da i denne kompetente Forsamlings Haand, Afgørelsen lægges. Ministeren er altsaa her gaaet paa Kompromis med Hensyn til, at de enkelte alene skal bestemme det, men jeg vil dog rent bortset fra, at vi ikke kan gaa med hertil, gerne gøre Ministeren opmærksom paa, at i saa Fald burde denne Bestemmelse dog maaske ændres i nogen Grad. Det er dog ikke ligegyldigt, om et Fag tæller 500 Medlemmer eller 80 000. Det er ikke ligegyldigt, om det er en Arbejdsgiverorganisation, der bestaar af nogle faa Medlemmer, eller det er en Fagorganisation med Tusinder af Medlemmer, som skal udpege en saadan kompetent Forsamling. Hvis en lille Mesterorganisation maa have Ret til at spørge 50 Mand til Raads, er der jo intet rimeligt Forhold i, at en Arbejderorganisation paa Tusinder og atter Tusinder af Medlemmer ogsaa skal holde sig indenfor en Repræsentation af 50 Mand. Vi kan ikke gaa med til det. Vi mener, at hvis der skulde vise sig en Tendens blandt Arbejderne til, naar vi igen kommer ind i mere normale Forhold, at give deres Repræsentanter fri Ret til paa deres Vegne at afslutte Overenskomster, ja, saa er det naturligvis et Spørgsmaal, de selv maa afgøre, men vi maa holde paa, at det netop maa ske gennem en saadan frivillig og naturlig Udvikling, saaledes at det er Arbejderne selv, der bestemmer sig til det.

Jeg skal med Formandens Tilladelse læse et Par Linier op af den Indstilling, som de socialdemokratiske Medlemmer af Arbejdskommissionen gør vedrørende dette Spørgsmaal. De fremkommer med nogle Modbetragtninger, ligesom jeg nu har gjort det her, og saa siger de: „Endelig bør man ikke overse, at det vel er vigtigt, at en Overenskomst tiltrædes, men det er mindst lige saa vigtigt, at de, der skal arbejde efter den, føler sig ikke blot juridisk, men ogsaa moralsk forpligtede af den. Dette vil i langt højere Grad være Tilfældet, hvor et Flertal af Medlemmerne ved deres Afstemning har godkendt Overenskomsten, end hvor et ringe Antal Repræsentanter i Henhold til en Lovbestem-